

„Vun, vun iz moje hiše!“ je vpil Vodan... Oba sinova sta planila izza mize očetu na pomoč...

Takrat je prihitela v sobo Vida.

„Beži, Roman, beži...“ je viknila s pol jokajočim glasom, a blizu si ni upala.

Roman je imel tedaj v sebi moč devetih junakov... V tem trenutku bi bil izrval hrast in ž njim pobil cele bojne vrste — vsaj njemu se je tako zdelo. Zlahka je pahnil od sebe vse tri sovražnike, ostal sam sredi sobe, in roka mu je nehoté in nevedoma dvignila puško-dvocevko. Nihče se ni upal ganiti.

„Vi psi!“ je vpil in se oziral zmagovito okoli sebe.

„Roman, Roman!“ je klicala Vida, boječ se, kaj bode iz tega. Na vratih so se prikazali nekateri zvedavi obrazi. Zunaj pred hišo in po veži je nastal šum in vpitje...

„Vida!“ je vzkliknil Roman in hotel k njej. Tedaj pa je planil nanj starejši brat... Puška se je izprožila, po hiši je odmeval grom, čul se bolesten vzklik, in oblak dima je pokrnil vse... Vpitje, jok in kletev... Roman je zbežal iz hiše, podrl nekaj ljudi, ki se niso mogli hitro umekniti, a ustavil ga ni nihče. Zunaj na vasi je baje postal, preklel celi svet in izginil v temno noč...

„U-u-u!“ so vpili za njim glasovi. Nekateri so bežali domov, drugi so hiteli v hišo.

„Držite ubijavca, držite vendar!“ je vpil Vodan, a zdelo se je, kot da ga nihče ne čuje. Nastalo je splošno vpitje, nekateri so hiteli noter, drugi vun. V hiši je jokala Vida na ves glas, Vodan je klel, ranjeni brat je bolešno vzdihoval, a mlajši brat je vpil nad ljudmi in zapovedoval prinesiti vode, sam pa je hitel za Romanom... V največji razburjenosti se je hiša izpraznila, dve starki sta obezavali Vodanu ranjenega sina. Vida je bila odšla iz sobe, in Vodan je sam ostal ob sinovi postelji. Tresel se je od jeze in bruhal kletve. Sin je bil lahko ranjen na roki.

Pozneje je nočni mir pokrnil vso vas. Luči so pogasile. Bila je noč, enaka tistim lepim nočem, ko sta sanjala Roman in Vida drug o drugem in o svoji sreči. A nocoj je Vida tugovala in jadikovala... Letala je po sobi gori in doli, naslonila je svojo glavo na posteljo, zopet vstala, dvigala roke proti nebu, klicala Boga na pomoč, hitela k oknu, gledala v mirno noč... in jokala in ihtela...

„Roman, Roman!“ je klicala in vzdihnila globoko in želela, da bi s tistim globokim vzdihom zletela njena trpeča, nemirna, a ljubeča duša v one modre zvezdne višave, v večni mir... (Dalje.)

K tebi...

K tebi kliče, k tebi tóži —
k tebi srce hrepeni!
Ah, na mojem nebu króži
zlato solnce — to si ti!

In za tabo srce hoče
dalje, dalje v enomer,
in oko za tabo joče,
ko ne najde te nikjer...

Če ni poti, če ni steze
do sestanka najti več,
če ni duši s tabo zveze —
z Bogom, z Bogom — tisoč sreč!...

Ljudmila.